

Sygn. akt I C 470/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Kierończyk

Protokolant: sekr. sąd. Kamil Winiarski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 października 2017 w Radomiu

sprawy z powództwa P. L.

przeciwko I. w W.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od I. w W. na rzecz P. L. tytułem zadośćuczynienia kwotę 71 000 (siedemdziesiąt jeden tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od kwoty 70 000 (siedemdziesiąt tysięcy) złotych od dnia 13 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1000 (tysiąc) złotych z ustawowymi odsetkami od 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie oddala,

III. zasądza od I. w W. na rzecz P. L. tytułem odszkodowania 428,88 zł (czteryście dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądza od I. w W. na rzecz P. L. tytułem renty kwotę po 400 (czteryście) złotych miesięcznie poczynając od 1 marca 2015 roku z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat,

V. w pozostałym zakresie powództwo o rentę oddala,

VI. ustala, że I. w W. ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 30 września 2009 roku mogące ujawnić się u P. L. w przyszłości,

VII. nakazuje pobrać od I. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 1 268,32 zł (tysiąc dwieście sześćdziesiąt osiem złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa oraz kwotę 3 811 (trzy osiemset jedenaście) złotych tytułem opłaty sądowej,

VIII. koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi.

Na oryginale właściwy podpis

I C 470/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 maja 2012 roku skierowanym do Sądu Rejonowego w R.P. L. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego I. w W. kwoty 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty, zasądzenie kwoty 428,88 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia powypadkowego z ustawowymi

odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 30 września 2009 roku mogące powstać w przyszłości i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania podał, że w dniu 30 września 2009 roku w P. gmina K. zaistniał wypadek drogowy. Kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc z nadmierną prędkością nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznej odległości od jadącego przed nim w tym samym kierunku rowerzysty P. L. i najechał na niego, czym doprowadził do poważnych obrażeń jego ciała. W dacie zdarzenia pojazd sprawcy wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych udzieloną przez stronę pozwaną. W następstwie przedmiotowego wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci: urazu czaszkowo-mózgowego, stłuczenia i obrzęku mózgu, niewydolności oddechowej, złamania trzonu kręgu L2, L3, złamania kości przedramienia lewego, podejrzenia złamania kręgu Th10. Był hospitalizowany w W. (...) w R., był podłączony do respiratora, zastosowano leczenie przeciwobrzękowe i cytoprotekcyjne mózgu oraz leczenie wspomagające. Konsultowano go neurochirurgicznie i ortopedycznie. Następnie był leczony na oddziale ortopedycznym i oddziale rehabilitacji neurologicznej. Po wypisie ze szpitala nadal był leczony w poradni neurologicznej i ortopedycznej, a także w poradni zdrowia psychicznego. Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w R. decyzją z dnia 15 kwietnia 2010 roku zaliczył powoda do znacznego stopnia niepełnosprawności do dnia 30 kwietnia 2011 roku.

Strona pozwana wypłaciła na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 29 000 zł , 111,50 zł kosztów leczenia. Na skutek odwołania dopłaciła 1440 zł z tytułu kosztów opieki i 1186,56 zł z tytułu kosztów leczenia. Stan zdrowia powoda jest daleki od pierwotnego, cierpi nadal z powodu dolegliwości powypadkowych, przyjmuje leki przeciwbólowe, ma dolegliwości kręgosłupa. Przez długi czas był unieruchomiony i skazany na zależność od innych osób, zmienił się jego tryb życia, towarzyszy mu stres, frustracja i stany depresyjno-lękowe, na skutek wypadku utracił zdolność do pracy (pozew k.2-10).

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów. Nie kwestionował, że ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za sprawcę wypadku drogowego R. K. (1). Bezsporne jest, że powód doznał obrażeń ciała. W dniu 12 marca 2012 roku zgłosił szkodę, żądając wypłaty stosownego odszkodowania i kwoty 350 zł za zniszczoną odzież. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi 29 000 zł zadośćuczynienia, odszkodowanie za zniszczoną odzież w kwocie 236 zł, koszty leczenia – 1298,06 zł i koszty opieki w kwocie 1440 zł. W ocenie pozwanego wypłacona kwota zadośćuczynienia w pełni rekompensuje cierpienia powoda doznane w wypadku z dnia 30 września 2009 roku, a żądanie dodatkowego zadośćuczynienia w wysokości 70 000 zł jest wygórowane (k.80-81).

Pismem z dnia 2 marca 2015 roku (data wpływu do Sądu) powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 181 000 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 70 000 zł od dnia 13 kwietnia 2010 roku, od kwoty 111 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma rozszerzającego powództwo stronie pozwanej, zasądzenie dożywotniej co miesięcznej renty w wysokości po 500 zł miesięcznie, płatnej do dnia 10-go każdego miesiąca poczynając od lutego 2015 roku z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszonych widoków na przyszłość (k.208-211).

Postanowieniem z dnia 4 marca 2015 roku sprawa niniejsza została przekazana do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu (k.213).

Kolejnym pismem z dnia 30 maja 2017 roku powód zmodyfikował swoje żądanie odnośnie renty wnosząc o zasądzenie na jego rzecz dożywotniej renty w wysokości po 1459 zł miesięcznie z tytułu utraty zdolności do wykonywania pracy zarobkowej (k.380-386).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zmodyfikowanym zakresie (k.401-403).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2009 roku w P. gmina K. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc z nadmierną prędkością nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznej odległości od jadącego przed nim w tym samym kierunku rowerzysty P. L. i najechał na niego, czym doprowadził do poważnych obrażeń jego ciała. W dacie zdarzenia pojazd sprawcy wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych udzieloną przez stronę pozwaną. Sprawca wypadku R. K. (1) został uznany winnym zdarzenia drogowego z dnia 30 września 2009 roku w P., w którym poszkodowanym był powód. Został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w R.z dnia 20 stycznia 2010 roku w sprawie II K (...). W następstwie przedmiotowego wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci: urazu czaszkowo-mózgowego, stłuczenia i obrzęku mózgu, niewydolności oddechowej, złamania trzonu kręgu L2, L3, złamania kości przedramienia lewego, podejrzenia złamania kręgu Th10. Był hospitalizowany w W. (...) w R., był podłączony do respiratora, zastosowano leczenie przeciwobrzękowe i cytoprotekcyjne mózgu oraz leczenie wspomagające. Konsultowano go neurochirurgicznie i ortopedycznie. Następnie był leczony na oddziale ortopedycznym i oddziale rehabilitacji neurologicznej. Po wypisie ze szpitala nadal był leczony w poradni neurologicznej i ortopedycznej, a także w poradni zdrowia psychicznego. Przed wypadkiem P. L. był na zasiłku dla bezrobotnych, który skończył się w lipcu 2009 roku i do czasu wypadku w dniu 30 września 2009 roku nie pracował zawodowo. P. L. jest żonaty, ma jedno dziecko, którym z powodu wady serca zajmuje się niepracująca zawodowo żona. Rodzina otrzymuje zasiłek pielęgnacyjny na niepełnosprawne dziecko, zasiłek rodzinny i ubiega się o świadczenie rodzina 500+. Obecnie powód nie ma własnych źródeł dochodu. Od drugiego roku życia cierpi na epilepsję. Od osiemnastego roku życia do 1991 roku pracował w Cementowni. Na zmianę pogody pocił się i miał ataki padaczki. Ma zaburzenia pamięci, boi się przejść na drugą stronę jezdni. Boli go głowa i ręka, a w nocy kręgosłup. Na leki wydaje 100 zł miesięcznie. Ma działkę o powierzchni 62 ary, a żona gospodarstwo rolne o powierzchni około 1 ha. Przed wypadkiem powód pracował w gospodarstwie, sam uprawiał ziemię, nie posiadał maszyn rolniczych, korzystał z pracowników najemnych lub z pomocy członków rodziny. Na ziemi uprawiał głównie ziemniaki, nie posiadał inwentarza. Kilka lat wcześniej rodzina hodowała kury, miała ich około 60 sztuk. Obecnie ziemie dzierżawi szwagier, który za to daje im ziemniaki, kapustę, warzywa. Przed wypadkiem powód pomagał żonie w domu i w polu, sprzątał mieszkanie, przynosił opał, malował ściany. Obecnie żona musi robić wszystko sama, a także jemu pomagać przy ubieraniu, myciu, przy zakładaniu butów (zeznania powoda k.332v- 333v). Po wypadku stał się bardziej nerwowy, zapomina się, wymaga pomocy w czynnościach życia codziennego i wizytach lekarskich (świadczenie: A. lis k.105-105v, E. L. k.105v, K. J. k.106). Bezpośrednio po wypadku powód przebywał w szpitalu do 20 listopada 2009 roku, po pięciodniowym pobycie w domu był ponownie w szpitalu na rehabilitacji. Z punktu widzenia ortopedycznego trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 19 %. Złamanie trzonu kręgu L2 i L3 wygoiło się z niewielkim obniżeniem wysokości kręgu i spowodowało ograniczenie rotacji powyżej 20^(o), czyli powstał 15% stały uszczerbek na zdrowiu. Uraz nie spowodował całkowitego zeszywnienia kręgosłupa w niekorzystnym ustawieniu tułowia. Złamanie kości lewego przedramienia wygoiło się prawidłowo mocnym zrostem kostnym, ale spowodowało nieznaczny stopień ograniczenia ruchów obrotowych, co skutkuje 5% stałym uszczerbkiem na zdrowiu. Ból fizyczny i cierpienia były największe przez 2 tygodnie od urazu i stopniowo zmniejszały się wraz z postępem leczenia. W tym czasie powód przebywał w szpitalu, czyli odczuwanie bólu było w znacznym stopniu niwelowane przez rutynową dożylną terapię przeciwbólową. Proces leczenia i rehabilitacji trwał co najmniej 6 miesięcy, był więc procesem długotrwałym. Leczenie ortopedyczne jest zakończone, określony uszczerbek na zdrowiu jest stały i nie ulegnie zmianie, gdyż nie ma skutecznych metod operacyjnych mogących poprawić zakres ruchomości kręgosłupa lędźwiowego i lewego przedramienia. W przyszłości mogą wystąpić wcześniejsze zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego, co jest związane ze złamaniem dwóch sąsiednich trzonów i uszkodzeniem krążka międzykręgowego. P. L. może odczuwać okresowe dolegliwości bólowe, które mogą wymagać farmakoterapii (leki przeciwbólowe i przeciwzapalne) i rehabilitacji. Aktualna sprawność ortopedyczna powoda jest dobra i umożliwia wykonywanie pracy fizycznej (opinia biegłego ortopedy R. K. (2) k.120-122, opinia uzupełniająca k.139). Zaburzenia widzenia lewego oko nie mają związku z przedmiotowym wypadkiem (opinia biegłego okulisty E. P. k.141). W badaniu neurologicznym nie stwierdzono u powoda odchyłań od normy. Zgłasza subiektywne dolegliwości pod postacią bólów głowy, kręgosłupa, osłabienie pamięci, lęk, ale stopień nasilenie tych subiektywnych dolegliwości jest niewielki. Z wcześniejszej dokumentacji medycznej wynika, że powód posiada niższe pierwotne funkcje intelektualne. Z punktu widzenia neurologicznego

uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 1 % (opinia biegłej neurolog A. W. k.171-173). Z opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzone przez lekarza psychiatrę E. N. (k.192-198) wynika, że rozpoznała ona u P. L. encefalopatię na podłożu padaczki okresu rozwojowego oraz jako następstwo przebytego w dniu 30 września 2009 roku urazu mózgu - przejawiającą się istnieniem zespołu psychoorganicznego ze zmianami charakterologicznymi i z upośledzeniem funkcji poznawczych o nasileniu łagodny/umiarkowany. Obecnie nie wymaga on leczenia psychiatrycznego, wskazane jest systematyczne podawanie leków poprawiających funkcje poznawcze, średni miesięczny koszt takiego leczenia to 30 zł. Przewidywane jest dalsze pogłębianie się zespołu psychoorganicznego jako odległe skutki przebytego urazu mózgu. Trwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym wynosi 50%. Z uzupełniającej opinii biegłej E. N. wynika, że stwierdzona u powoda padaczka, to padaczka wieku rozwojowego, nie spowodowała deficytów neurologicznych, tylko emocjonalne (k.269, 312). Orzeczeniem z dnia 24 maja 2011 roku powód został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (k.342). Powód nie jest w zupełnie niezdolny do pracy. Na podstawie opinii biegłych i biorąc pod uwagę umiarkowany stopień niepełnosprawności - biegła z zakresu medycyny pracy Z. Z. uznała, że P. L. może wykonywać prace w warunkach pracy chronionej. Może wykonywać lekkie prace fizyczne, nie może pracować w pozycji stale wymuszonej np. w pochyleniu lub bezruchu, nie może pracować nocą. Z uwagi na upośledzenie funkcji poznawczych może pracować w obecności osób drugich (k.370-371). Powyższe ustalono w oparciu o opinie biegłych, zeznania powoda i wskazanych wyżej świadków. Powyższy stan faktyczny jest bezsporny. Stan zdrowia powoda wynika z opinii biegłych, którzy sporządzali epikryzy na podstawie analizy dokumentacji medycznej i osobistym badaniu powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 30 września 2009 roku P. L. doznał krzywdy zarówno o charakterze fizycznym jak i psychicznym. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa i doktryny, określając wysokość zadośćuczynienia Sąd powinien wziąć pod uwagę wszelkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów itp.), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiowa, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie bądź pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego, a także niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej i artystycznej (Kodeks cywilny z komentarzem pod redakcją Jana Winiarza, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1989r, str. 447).

Zebrany materiał dowodowy, a w szczególności opinie biegłych: E. N., R. K. (2) i A. W. wykazały, iż cierpienia fizyczne i psychiczne powoda były dość znaczne, zwłaszcza w początkowym okresie. Najpoważniejszym następstwem wypadku jest encefalopatia pourazowa, która zaburza funkcjonowanie powoda w codziennym życiu powodując męczliwość, brak koncentracji, niepokój, konieczność pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego, a także dyskomfort fizyczny w postaci bólów kręgosłupa i głowy.

W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego (art. 445 § 1 k.c.).

Biorąc pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia oraz rozmiar krzywd powoda, kwota przyznana z tego tytułu nie może być symboliczna wobec wywołanych cierpień. Oznacza to, że im większe cierpienia, dotkliwsze, nieodwracalne uszkodzenia ciała, tym wyższa powinna być kwota zadośćuczynienia, którego celem jest kompensata doznanych przez pokrzywdzonego krzywd. W takiej sytuacji odniesienie wysokości zadośćuczynienia do poziomu życia społeczeństwa, nie stoi na przeszkodzie, określeniu go w nominalnej wysokiej kwocie. Zadośćuczynienie nie może być jednak nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy – jego wysokość powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (orzeczenie SN z 30 stycznia 2004 roku ICK 131/03 OSNC z 2005 r, nr 2, poz.40 i orzeczenie SN z 24 czerwca z 1965 roku I PR 203/65 OSPiKA 1966, poz.92). Ponadto porównanie do przeciętnej stopy życiowej nie oznacza porównania do dochodów słabiej uposażonej części społeczeństwa (por. wyrok SN z 6 czerwca 2003 roku, sygn. IV CKN 213/01 Lex nr 141396).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że rozmiar doznanych przez powoda krzywd i cierpień jest dość znaczny. Nie uszło uwadze Sądu, że P. L. tytułem zadośćuczynienia otrzymał od pozwanego kwotę 29 000 złotych. W ocenie Sądu nie jest to kwota adekwatna do doznanego uszczerbku na zdrowiu, długotrwałości leczenia, dolegliwości bólowych i trwałych następstw wypadku. Tytułem zadośćuczynienia Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 71 000 złotych, uznając, że jest odpowiednia do doznanych przez niego cierpień zarówno psychicznych jak i fizycznych. Zważyć należy, że powód przed wypadkiem był człowiekiem zdolnym do pracy fizycznej, mimo, że nie posiadał stałego zatrudnienia, czuł się dobrze, pomagał żonie w gospodarstwie domowym i w pracach rolnych. Wskazane wyżej okoliczności w ocenie Sądu przemawiają za tym, że zasądzona dodatkowo (ponad przyznaną w postępowaniu szkodowym) kwota 71 000 złotych jest odpowiednia i spełni swe funkcje kompensacyjne. Dalej idące żądanie jako rażąco wygórowane należało oddalić.

O odsetkach odnośnie zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził odsetki od kwoty 70 000 zł od dnia 13 kwietnia 2010 roku. W dniu 12 kwietnia 2010 roku ubezpieczyciel wydał ostateczną decyzję w sprawie roszczeń powoda i od 13 kwietnia 2010 roku pozostaje w zwłoce. Odsetki od kwoty 1000 zł zostały zasądzone od 1 marca 2015 roku, licząc 7 dni od daty doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo, które to zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 25 lutego 2015 roku (k.207).

Powód w niniejszym procesie dochodził również roszczeń odszkodowawczych związanych z leczeniem oraz renty z tytułu zwiększonych potrzeb i utraty możliwości zarobkowych. Zasluguje ono jedynie częściowo na uwzględnienie, a mianowicie odnośnie zwrotu wydatków na leki i częściowo renty. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany zwrócił powodowi koszty leczenia zgodnie ze złożonymi fakturami. Postępowanie to zostało zakończone decyzją z dnia 12 kwietnia 2010 roku. Powód załączył do pozwu faktury dotyczące zakupu leków za dalszy okres: VAT nr F/244/11 z dnia 7 czerwca 2011 roku na kwotę 123,98 zł, VAT nr F/489/11 z dnia 25 listopada 2011 roku na kwotę 106,72 zł, VAT nr F/531/11 z dnia 28 grudnia 2011 roku na kwotę 97,92 zł, VAT nr F/133/2012 z dnia 27 marca 2012 roku na kwotę 100,25 zł. Zgodnie z treścią art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Powód zgodnie z treścią art. 6 k.c. wykazał, że konieczność poniesienia tych wydatków wynikała z urazu komunikacyjnego. Zgodnie ze wskazanymi wyżej fakturami niezwrócone koszty leczenia wynoszą 428,88 zł. Odsetki od tej kwoty zasądzono od dnia 23 lipca 2012 roku tj od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu (k.100). Wcześniejsza data odsetek tj od dnia 13 kwietnia 2010 roku nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wydatki te powstały w 2011 i 2012 roku. Dlatego też orzeczono jak w punkcie III-cim wyroku.

Z zeznań świadka A. L. - żony powoda wynika, że nie jest on samodzielny w czynnościach życia codziennego, musi z nim jeździć do lekarzy, pomagać przy myciu i ubieraniu. Na czynności te poświęca około 1 godziny dziennie. Koszt 1 godziny usług opiekuńczych wynosi 23 zł (k.390). Powód żądał z tytułu zwiększonych potrzeb z tytułu opieki kwoty 300 zł przyjmując 10 zł za 1 godzinę (k.382). Zgodnie z treścią art.444§ 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. W ocenie Sądu powodowi przysługuje renta z tytułu zwiększonych potrzeb związanych z zakupem leków w kwocie 100 zł miesięcznie i związanych z pomocą osób drugich w wymiarze 1 godziny dziennie, przyjmując 10zł/ h - kwota ta w skali miesiąca wynosi 300 zł. Bez znaczenia przy tym jest, że opiekę nad powodem sprawuje jego żona i czy faktycznie takie wydatki ponosi. Dalej idące żądanie należało oddalić. Sąd nie podzielił stanowiska powoda w zakresie zasądzenia renty z powodu utraty możliwości zarobkowych. Jak wynika bowiem z opinii biegłej z zakresu medycyny pracy powód ma zachowaną zdolność do pracy w warunkach pracy chronionej. Winien więc wykorzystać posiadane możliwości zarobkowe. Nie ma przeciwwskazań do wykonywania lekkich prac fizycznych. Renta określona w art. 444§ 2 k.c. nie może wyrównywać utraty zarobków spowodowanej innymi przyczynami niż uszkodzenia ciała lub rozstrój zdrowia, a w szczególności brak możliwości zarobkowych spowodowany sytuacją na rynku pracy nie jest normalnym następstwem działania zobowiązanego i renta nie powinna wyrównywać zarobków z powodu niemożności znalezienia odpowiedniej pracy. Dlatego też w tym zakresie żądanie należało oddalić.

Na podstawie art. 189 k.p.c. ustalono odpowiedzialność na przyszłość za skutki wypadku z dnia 30 września 2009 roku. Jak wynika z opinii biegłych stan zdrowia powoda jest obecnie stabilny, jednakże mogą pojawić się wcześniej zmiany zwyrodnieniowe w związku z doznanymi obrażeniami ortopedycznymi jak również zmiany charakterologiczne związane z encefalopatią pourazową.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. W toku procesu wydatkowano ze Skarbu Państwa na opinie biegłych i koszt związany z pozyskaniem dokumentacji medycznej łącznie 1568,32 zł (k.118,174, 276,325,373). Pozwany uścił zaliczkę w kwocie 300 zł (k.302). Dlatego po przeksięgowaniu jej na poczet wydatków należało ściągnąć od pozwanego pozostałą część zaliczki tj kwotę 1268,32 zł oraz opłatę sądową od uwzględnionego roszczenia.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.-

	I ACa 42/17				
	I ACa 42/17		.		